

[Anne Grete Holmsgård]

Vi har tidligere kritiseret den danske holdning til Mellemøsten. Vi har kritiseret, at Danmark bakkede op bag Camp David-aftalerne, som på ingen måde er et forsøg på at skabe en fred i Mellemøsten, men tværtimod er et forsøg på at lave en modus vivendi mellem Israel og de arabiske lande, som så skal bruges til én gang for alle at løse det palæstinensiske problem på den måde, at det simpelt hen forsvinder. Man får indhegnet palæstinenserne. EF-landene har forsøgt at føre en noget smidigere kurs her på det sidste, men det ville være naivt at tro, at denne kurs vil give palæstinenserne grundlæggende nationale og politiske rettigheder. For man kan nu engang ikke både tilgodese israelernes koloniinteresser og det palæstinensiske folks interesser.

Den udenrigspolitiske situation, der er i dag, må betegnes som langt mere spændt og farlig end for blot et par år siden. Overalt i den tredje verden gærer den sociale uro, og den er direkte forårsaget af stigende fattigdom og økonomisk undertrykkelse. Samtidig kan vi overalt i den vestlige verden se, hvordan der føres en stram krisepolitik, og hvordan der bliver foretaget sociale nedskæringer. Resultatet af denne politik er en stigende afdemokratisering og en politisk undertrykkelse ikke bare af venstrefløjerne, men også af arbejderklassen og mange af de bevægelser, der sætter sig til modværge mod denne politik. Den koldkrigshet, USA ivrigt har forsøgt at genoplive, og som man i stor stil har brugt situationen i Iran og Afghanistan til at få sat krudt under, gør, at situationen er utrolig farlig. Det gør naturligvis ikke sagen bedre, at Danmark i stigende grad hopper med på vognen.

Til sidst vil jeg godt sige lidt om nogle steder, hvor der er en positiv udvikling. Det er ikke lang tid siden Zimbabwe blev frit, det er heller ikke lang tid siden Nicaragua frigjorde sig for et diktatur. Der foregår i øjeblikket omfattende kampe i El Salvador, og medmindre USA intervenserer, tyder alt på, at befolkningen i El Salvador også vil frigøre sig fra det diktatur. Og netop i disse dage foregår der en omfattende mobilisering i Sydkorea mod en af USAs værste vasalstater. Denne her situation hilser vi selvfølgelig på enhver måde velkommen.

Inge Krogh (KrF):

Jeg siger tak til udenrigsministeren for redegørelsen, hvor det klart ridses op, at usikkerheden er stor, men at situationen ikke er håbløs, at det herunder er vigtigt med et vestligt sammenhold, og at vi må tillægge samarbejdet med USA stor vægt.

Der er fortsat uro i Mellemøsten mellem det israelske folk og det palæstinensiske folk. Det har sidst resulteret i, at 6 israelere i Hebron blev dræbt af palæstinensere, og som modtræk herimod blev 3 palæstinensiske borgmestre landsforvist. Spændingen er meget stor mellem de to befolkningsgrupper, Israel frygter for sin sikkerhed og specielt for sine borgere på Vestbredden og i Gaza. Siden Camp David-aftalen har der været et forholdsvis godt forhold mellem Egypten og Israel. Tiden nærmer sig nu, da der skulle tages skridt til etablering af palæstinenserens selvstyre, men man er ikke kommet langt. Det er naturligt, at det trækker i langdrag, for Israel frygter for sin sikkerhed som land og har også frygt for sine borgere. De arabiske lande omkring Israel gør ikke noget for palæstinenserne i deres eget område, men gør krav på, at palæstinenserne skal have en selvstændig stat.

Man må fra kristeligt folkepartis side opfordre til, at der vises tålmodighed og forståelse over for Israels store vanskeligheder. Vi må sammen med de øvrige EF-lande arbejde for, at der stadig kan foregå forhandlinger om eventuelt selvstyre.

Man må beklage, at PLO, der er en terrororganisation, i FNs sikkerhedsråd opfattes som en forhandlingspartner over for den israelske stat.

Det må beklages stærkt, at energiministeren, da han var i Saudi-Arabien, ifølge dagspressen måtte love til gengæld for olie købene ikke at bringe Saudi-Arabien i miskredit. Det har man vel egentlig heller ikke nogen interesse i, men det kan måske forhindre udtalelser til støtte for Israel – det kunne man i hvert fald tænke sig.

EF-landenes sanktion imod Iran er nu en realitet. Som bekendt omfatter sanktionerne ikke fødevarer og medicin. Man må håbe, at sanktionerne bliver overholdt, at der ikke kan ske en handel igennem et eventuelt tredjeland. Man har i USA hilst det med tilfredshed, men man har vist også følt, at der var en vis kulde fra EF-landene. Tilbageholdelse af gidslerne i Teheran er en klar overskridelse